U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **O. P.,** zastoupená zákonnou zástupkyní O. P., právně zastoupená Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2006, č. j. 2 Az 66/2006 – 20,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatelky Mgr. Lilianě Balašové Vochalové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2006, č.j. OAM-672/LE-C09-2006. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelce k její žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Městský soud v Praze zjistil, že stěžovatelka požádala o udělení azylu z totožných důvodů jako její rodiče, a to kvůli problémům se soukromými osobami na Ukrajině, které po jejím otci vymáhaly zaplacení větší částky peněz. Rodiče stěžovatelky se žádným způsobem nesnažili své problémy řešit v zemi původu. Nelze tedy tvrdit, že by jednání soukromých osob vůči nim bylo tolerováno či podporováno státními orgány Ukrajiny. Stěžovatelka se narodila v době, kdy již její rodiče pobývali na území České republiky. Soud proto dospěl k závěru, že pokud rodiče stěžovatelky nesplňovali podmínky pro udělení azylu, nemohl být ani jí azyl

přiznán. V aplikaci ust. § 14 zákona o azylu soud neshledal pochybení. Informace o situaci v zemi původu žalovaný správně vyhodnotil tak, že stěžovatelka nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu vymezeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítla, že soud se nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení tak, aby byl náležitě zjištěn stav věci. Rodiče stěžovatelky v roce 2003 opustili Ukrajinu kvůli problémům se soukromými osobami, které na nich neoprávněně vymáhaly peníze. Matka stěžovatelky měla důvodnou obavu, že by mohla být těmito lidmi unesena. Nyní se obává, že v případě návratu do vlasti by mohla být unesena i jejich dcera. Rodiče se chtěli obrátit na policii s žádostí o pomoc, policie je však pod vlivem mafie. Neviděli proto jinou možnost, než vycestovat z Ukrajiny.

Stěžovatelka má za to, že nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedla ve své žádosti, tj. ekonomické problémy a obavy z únosu, nejsou hodné zvláštního zřetele a nemohou být považovány za humanitární. Je při tom nutné přihlédnout i k politickým změnám, k nimž v nedávné době na Ukrajině došlo. Stěžovatelka je stejně jako její rodiče ohrožena jednáním soukromých osob. Domnívá se rovněž, že jako kojenec splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Poukázala na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Zvláštní osobní poměry stěžovatelky spolu se situací v zemi původu tak zakládají humanitární důvody, pro které by jí měl být azyl udělen. Soud měl v tomto ohledu přezkoumat správní uvážení žalovaného, namísto toho však pouze konstatoval závěry, k nimž žalovaný dospěl. Rozsudek je tak podle stěžovatelky nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl vynesen dne 8. 12. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem

stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Co se týče potíží se soukromými osobami, lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud se touto problematikou již dostatečně zabýval, např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz; příp. v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, www.nssoud.cz. Tato rozhodnutí dopadají i na případ stěžovatelky, jejíž rodiče požádali o azyl s tvrzením o obavách z jednání soukromé osoby, přičemž nevyužili vnitrostátních prostředků ochrany v zemi původu.

K otázce mezí soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného podle ust. § 14 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již rovněž vyjádřil v mnoha rozhodnutích, namátkou lze uvést např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, příp. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz; k otázce, kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se pak vyjádřil např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese podle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu